

# РЕШЕНИЕ

№ 1285

гр. София, 28.02.2019 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав,**  
в публично заседание на 05.02.2019 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Анета Юргакиева**

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **5311** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/ във връзка с чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на Д. К. Г. срещу Решение № 2153-21-119 от 19.04.2018г. на Директора на ТП на НОИ С. - град, с което е оставена без уважение подадената жалба срещу разпореждане № 531125/23/20.03.2018 от 20.03.2018г. на длъжностно лице по пенсионното осигуряване.

В жалбата е изложено становище за незаконосъобразност на оспореното решение. Неправилно били зачетени само 7 месеца и 23 дни, вместо 5 години и 27 дни за периода от 19.09.2000 г. до 16.03.2006 г., вписан в трудова книжка № 181/19.09.2000 г. Сочи се, че с решение на СРС по дело № 3028 от 2000г. са му възстановени права по чл.345,т.1 КТ и осигурителен стаж за 5 години 9 месеца и 23 дни, а по време на производството и разглеждане на делото е бил на трудов договор в [фирма]. Поддържа, че в съдебното решение няма тълкуване, според което трудовият стаж в [фирма] да не се зачита за осигурителен стаж, защото се дублира с възстановения трудов стаж. В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично, като счита, че чл. 38 НПОС бил неотносим в случая. Излага довод, че по отношение на него следвало да се приложат разпоредбите на чл. 37, т. 3 и чл. 38, т. 15, т. 16 и т. 17 НПОС. В случай, че не се установи и тези разпоредби да са относими, иска внесените осигурителни вноски да му бъдат възстановени. Моли за отмяна на решението.

Ответникът – Директорът на ТП на НОИ С.-град, чрез процесуален представител юрк.

М., оспорва жалбата, като счита същата за неоснователна и недоказана. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като се запозна с жалбата и доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, установи от фактическа страна следното:

Със Заявление № 2113-21-11360/15.12.2017 г. /л. 14 от делото/ жалбоподателят Д. К. Г. е поискал да му бъде отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст. Към заявлението били приложени документи за установяване размера на осигурителния стаж, а именно: военна книжка № 767342; трудова книжка № 105; трудова книжка № 181; обр. УП-3 № 1982/23.11.2017 г., издадено от Б. ЗПДЕА; обр. УП-3 № 010/27.02.2001 г. от БТ „Л.“; 4 бр. УП-2 за осигурителен доход, издадени от И. Г. хотел – С. АД /3 бр./ и от М. АД.

С писмо изх. № 2113-21-11360/02.01.2018 г. пенсионният орган е изискал от жалбоподателя да представи допълнителни документи за вписаното в трудовата книжка уволнение от И. Грандхотел – С. АД, което е било отменено от съда като незаконно, данни за изплатено обезщетение по чл. 225 КТ, обр. УП-2 от И. Г. хотел – С. АД за времето след 01.01.2000 г. и след изплащане на обезщетение по чл. 225 КТ до 18.09.2000 г. вкл.; обр. УП-2 от същата фирма за разликата от последното брутно възнаграждение до получаваното в М. АД възнаграждение; обр. УП-3 за осигурителен стаж от ТК Б. район Плиска за времето от 09.07.1977 г. до 01.09.1977 г.

На 22.01.2018 г. жалбоподателят представил решение от 02.07.2001 г. на СРС, 76 състав, постановено по гр.д. № 3028/2000 г. /л. 30 и сл. от делото/, влязло в сила на 10.05.2005 г. ; 2 бр. обр. УП-2 от 12.01.2018 г., от И. Г. хотел – С. АД и е посочено, че изисканото удостоверение УП-3 ще бъде представено след месец.

След направена преценка за правото на пенсия, въз основа на представените документи за осигурителен стаж и данните в РОЛ, длъжностното лице по пенсионно осигуряване е определило, че осигурителният стаж на жалбоподателя е в размер на 36 г. 04 м. 10 дни и 3 часа. Изчислено е, че на жалбоподателя не му достигат 1 година 11 месеца и 20 дни до достигане на необходимия стаж от 38 години и 4 месеца.

С Уведомително писмо № 2113-21-1136#4/15.02.2018 г. /л. 63 от делото/ на длъжностното лице по пенсионното осигуряване на жалбоподателя е указана възможността по чл. 9а, ал. 2 КСО за внасяне на осигурителни вноски в размера за фонд Пенсии на ДОО за недостигащия стаж, с което ще се изпълнят предпоставките на чл. 68, ал. 1 КСО за 2017 г. за отпускане на пенсия за ОСВ. С писмото е изчислен размерът на осигурителните вноски и е указан редът за внасянето им в ТД на НАП, след което е необходимо в 14- дневен срок да се подаде заявление за издаване на удостоверение обр. УП-16 от ТП на НОИ С.-град. Писмото е получено от жалбоподателя на 22.02.2018 г., а на 23.02.2018 г. същият се е явил в ТП на НОИ С.-град, за да получи приложените към заявлението за отпускане на пенсия оригинални документи за стаж – 2 бр. трудови книжки, военна книжка и УП-2 № 12337/15.12.2017 г.

След изтичане на указания срок и след като било установено, че не е подадено заявление за издаване на удостоверение обр. УП-16, нито е представен обр. УП-3 за осигурителен стаж от ТК Б. район Плиска за времето от 09.07.1977 г. до 01.09.1977 г., било постановено Разпореждане № 531125/23/20.03.2018 г. за отказ за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст поради недостигащ осигурителен стаж.

Срещу така постановеното разпореждане е подадена жалба вх. № 1012-21-456/03.04.2018 г. /л. 67 от делото/, въз основа на която е постановено

оспореното пред съда Решение № 2153-21-119 от 19.04.2018г. на Директора на ТП на НОИ С. - град, с което е оставена без уважение подадената от Д. К. Г. жалба срещу разпореждането на длъжностното лице по пенсионното осигуряване.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Съдът приема, че жалбата е допустима за разглеждане, като подадена срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, от лице, за което е налице правен интерес от обжалването. С оглед приетото по делото заключение на съдебно-почерковата експертиза, според което подписът, положен в обратната разписка на известието за доставяне, не е положен от жалбоподателя Д. К. Г., и тъй като по делото не е доказано този подпис да е положен от пълнолетно лице от адреса на жалбоподателя, и като съобрази направеното в молбата на л.89 от делото изявление от пощенския служител Д., съдът намира, че приложеното от административния орган известие за доставяне не удостоверява редовно връчване на процесното Решение, а няма доказателства да е извършено връчване на акта по някой друг от предвидените в чл. 61 АПК начини, с оглед на което жалбата следва да бъде приета за подадена в срок.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „а“ КСО разпорежданията за отказ или за неправилно определяне или изменение и спиране на пенсиите, добавките и компенсациите към тях се обжалват пред ръководителя на съответното териториално поделение на НОИ. Съгласно чл. 117, ал. 3 КСО ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. Предвид гореизложеното и с оглед представената заповед № 1712/17.08.2015 г. /л. 106 от делото/ на управителя на НОИ, процесното Решение № 2153-21-119 от 19.04.2018г. на директора на ТП на НОИ С.-град е издадено в рамките на неговата материална, териториална и времева компетентност. При издаването му не се констатира допуснати съществени процесуални нарушения, обуславящи отмяната му. Спазено е изискването за форма с оглед разпоредбите на чл. 117, ал. 3 и ал. 5 КСО вр. чл. 59 АПК, като решаващият орган е изложил подробни мотиви, обосноваващи изводите му за неоснователност на подадената пред него жалба.

Потвърденото с решението разпореждане също е издадено от компетентен орган, като видно от приложената по делото заповед № 134/19.07.2013г. /л.107 от делото/, подписалата акта Р. Д. Д. е сред лицата, на които е възложено ръководство на пенсионното осигуряване по смисъла на чл.98, ал.1,т.1 от КСО. Разпореждането е в предписаната от закона форма и при издаването му са спазени административнопроизводствените правила.

Предмет на спора по същество е материалната законосъобразност на акта.

Съгласно разпоредбата на чл. 68, ал. 1 КСО правото на пенсия за осигурителен стаж и възраст се придобива при навършване на възраст 60 години и 10 месеца от жените и 63 години и 10 месеца от мъжете и осигурителен стаж 35 години и 2 месеца за жените и 38 години и 2 месеца за мъжете. От 31 декември 2016 г. възрастта се увеличава от първия ден на всяка следваща календарна година за мъжете се увеличава до 31 декември 2017 г. с 2 месеца, а от 1 януари 2018 г. - с по 1 месец за всяка календарна година до достигане на 65-годишна възраст. Съгласно ал. 2 от 31 декември 2016 г. осигурителният стаж по ал. 1 се увеличава от първия ден на всяка следваща календарна година с по 2 месеца до достигане на осигурителен стаж 37 години за жените и 40 години за мъжете. Следователно, към датата на заявлението – 15.12.2017

г. правото на пенсия за осигурителен стаж и възраст се придобива при възраст 64 години и осигурителен стаж 38 години и 4 месеца.

В случая пенсионният орган е приел, че към датата на подаване на заявлението жалбоподателят изпълнява условието за минимална възраст, но не отговаря на изискването за осигурителен стаж. Общият зачетен на жалбоподателя осигурителен стаж е в размер на 36 години, 04 месеца, 10 дни и 03 часа от трета категория труд.

В случая жалбоподателят твърди, че не му е зачетен стаж от 19.09.2000г. до 16.03.2006 г., като са му зачетели само 7 месеца и 23 дни за този период. Това твърдение е неоснователно, тъй като, видно от мотивите на решението, посоченият период фигурира в зачетения от органа по пенсионното осигуряване осигурителен стаж - за периода от 01.10.1999 г. до 23.07.2005 г. са зачетени 5 години 09 месеца и 22 дни стаж в „Г. хотел С., както и по трудова книжка 181/19.09.2000 г. са зачетени 00 год. 07 месеца и 23 дни за периода от 23.07.2005 г. до 16.03.2006 г.

Спорният въпрос по делото е следва ли да бъде зачетено като осигурителен стаж времето, през което лицето е работило по трудово правотношение, в случая с [фирма], в периода на незаконното уволнение, след като по силата на съдебното решение, с което уволнението е признато за незаконно, този период е зачетен като трудов стаж при осигурителя, извършил незаконното уволнение ( [фирма]). Искането на жалбоподателя по същество се свежда до това да му бъде двукратно зачетено за осигурителен стаж времето, попадащо в периода на признатото за незаконно уволнение, през което лицето е работило по трудово правоотношение. Претенцията на жалбоподателя е неоснователна.

Времето на незаконното уволнение се зачита за осигурителен стаж по силата на чл. 9, ал. 3, т. 1 КСО. Според цитираната разпоредба за осигурителен стаж се зачита и времето, през което лицата не са работили поради незаконно недопускане или отстраняване от работа, или когато са отстранени и впоследствие възстановени на работа по реда, определен в специални закони; за този период се внасят осигурителни вноски за сметка на осигурителя, а за лицата по чл. 4а, ал. 1 - от работодателя им върху последното брутно възнаграждение, ако лицето не е било осигурявано; ако лицето е било осигурявано на друго основание, осигурителните вноски се внасят върху разликата между последното брутно възнаграждение и осигурителния доход за периода, ако този доход е по-малък.

Съгласно чл. 38, ал. 11 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж (НПОС), ако през календарния месец лицето е било осигурено на различни основания, за осигурителен стаж се зачита не повече от един месец. Именно такава е и хипотезата в конкретния случай. Жалбоподателят е бил осигуряван от [фирма], като впоследствие от работодателя, извършил незаконното уволнение, са внесени осигурителни вноски в размер, равен на разликата между последното брутно възнаграждение и осигурителния доход за периода. Независимо от колко осигурители и в какъв размер са били внесени вноските, осигурителният стаж е само 1 календарен месец. Стажът не се удвоява с факта на внесени допълнителни вноски. Тези вноски се взимат предвид при изчисляване размера на пенсията, но не влияят на общия осигурителен стаж. С други думи, независимо при колко осигурителя и на какви основания е осигурявано лицето за един и същ период, стажът се признава само еднократно. Осигурителният доход за изчисление на пенсията се определя от размера на внесените осигурителни вноски, но това касае размера на пенсията, а не придобиването на конкретното субективно право на пенсия за осигурителен стаж и

възраст. Доводите на жалбоподателя, че в случаи като настоящия чл.38, ал.11 от НПОС не се прилага, нямат нормативна опора и не кореспондират с действащата правна уредба.

Не могат да бъдат споделени доводите на жалбоподателя, че в неговия случай следва да намерят приложение чл.38, т. 15, 16 и 17 от НПОС. Посочените разпоредби са напълно неотнормисими, тъй като жалбоподателят не попада в нито една от предвидените в тях хипотези. Напълно неоснователно жалбоподателят се позовава и на чл.37, ал.3 от НПОС, който касае придобит в чужбина и български осигурителен стаж.

Неоснователно е и искането на жалбоподателя за възстановяване на внесените осигурителни вноски, тъй като, на първо място, този въпрос не подлежи на разглеждане в настоящото производство, което има за предмет законосъобразността на актовете, издадени от органите на НОИ по повод искането на лицето за отпускане на пенсия за осигурителен стаж и възраст. На второ място, следва да се отбележи, че самите осигурителни вноски не са внесени от жалбоподателя, а от неговия работодател за времето на незаконното уволнение, а освен това същите не са недължимо платени. Те са внесени на законно основание, а на възстановяване подлежат само недължимо платените вноски.

С оглед на изложеното дотук, съдът намира, че оспореното решение на директора на ТП на НОИ и потвърденото с него разпореждане са законосъобразни на всички основания по чл.146 АПК, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода на делото, искането на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение следва да бъде уважено за сумата от 100 лева, на основание чл.25, ал.1 от Наредбата за заплащането на правната помощ вр. чл.37 от Закона за правната помощ вр. чл. 78, ал.8 ГПК.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 51 състав

#### Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. К. Г. срещу Решение № 2153-21-119 от 19.04.2018г. на Директора на ТП на НОИ С. - град, с което е оставена без уважение жалба срещу разпореждане № 531125/23/20.03.2018 от 20.03.2018г. на длъжностно лице по пенсионното осигуряване.

ОСЪЖДА Д. К. Г. да заплати на ТП на НОИ С.-град сума в размер на 100 лв. за юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: